

Elia – Numero yksi

Ensimmäinen ja viimeinen

Jeff Pippenger

2023-07-31

Vanhan testamentin päätösjulistus esittää lupauksen profeetta Elian ilmestymisestä sanoman kanssa ennen Herran suurta ja peljättävää päivää.

Katso, minä lähetän teille profeetta Elian ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:5, 6.

Raamattu tekee selväksi, että ”Herran suuri ja peljättävä päivä” eli ”kirus”, jolla Jumala ”lyö maata”, esitetään myös vertauskuvallisesti Ilmestyskirjassa ”seitsemänä viimeisenä vitsauksena” eli ”Jumalan vihana”. Ilmestyskirjan viidestoista luku johdattaa siihen profeetalliseen tilanteeseen, joka johtaa kuudennentoista luvun suurten ja peljättävien seitsemän viimeisen vitsauksen vuodattamiseen.

Ja minä näin taivaassa toisen tunnusmerkin, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän viimeistä vitsausta; sillä niissä Jumalan viha täyttyy.

Ja minä näin ikään kuin tulisen lasimeren; ja ne, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen merkistä ja sen nimen luvusta, seisoivat lasimeren päällä, Jumalan kanteleet käsissään. Ja he veisaavat Jumalan palvelijan Mooseksen virren ja Karitsan virren sanoen: Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä pyhien Kuningas. Kuka ei pelkäisi sinua, oi Herra, ja kirkastaisi sinun nimeäsi? Sillä sinä yksin olet pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinun edessäsi, sillä sinun tuomiosi ovat tulleet julki.

Ja sen jälkeen minä näin, ja katso: todistuksen majan temppeli taivaassa avattiin. Ja ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän vitsausta, tulivat ulos temppelistä puettuina puhtaaseen, valkeaan pellavaan, ja heidän rintansa olivat vyötetyt kultaisilla vöillä. Ja yksi niistä neljästä olennota antoi niille seitsemälle enkelille seitsemän kultaista maljaa, jotka olivat täynnä Jumalan vihaa, hänen, joka elää aina ja iankaikkisesti. Ja temppeli täyttyi savulla Jumalan kirkkaudesta ja hänen voimastansa, eikä kukaan voinut mennä sisälle temppeliin, ennen kuin niiden seitsemän enkelin seitsemän vitsausta olivat käyneet täytäntöön. Ilmestys 15:1–8.

Syy siihen, ettei ”kukaan voinut mennä temppeliin, ennen kuin niiden seitsemän enkelin seitsemän vitsausta olivat täyttyneet”, on se, että mahdollisuus pelastuksen varmistamiseen päättyy, kun temppeli täyttyy savulla viidennessätoista luvussa. Koetusaika, joka ihmiskunnalle annettiin parannuksen tekemistä ja pelastuksen löytämistä varten, on silloin päättynyt. Kun tuo ajankohta saavutetaan, ”Herran suuri ja peljättävä päivä”, jota Johannes nimittää ”seitsemäksi viimeiseksi vitsaukseksi”, vuodatetaan ennen Kristuksen toista tulemistä. Malakia kutsui tuota päivää

”peljättäväksi”, ja Jesaja osoittaa sen olevan Jumalan ”outo teko”.

Sillä Herra nousee niin kuin Perasimin vuorella, hän vihastuu niin kuin Gibeonin laaksossa, tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja saattaakseen täytäntöön tekonsa, oudon tekonsa. Älkää siis nyt olko pilkkaajia, ettei kahleitanne kiristettäisi; sillä minä olen kuullut Herralta, sotajoukkojen Jumalalta, hävityksen, joka on päätetty koko maan ylle. Jesaja 28:21, 22.

Vaikka Jumalan ”outo teko” käsittää ”koko maan”, Inspiraatio osoittaa selvästi, että vitsausten vuodattaminen liittyy yhden kansakunnan kapinaan.

”Vieraat kansakunnat tulevat seuraamaan Yhdysvaltojen esimerkkiä. Vaikka se kulkee edellä, kuitenkin sama kriisi on kohtaava meidän kansaamme kaikkialla maailmassa.” Testimonies, volume 6, 395.

”Kun Amerikka, uskonnonvapauden maa, yhtyy paavikunnan kanssa pakottaessaan omantunnon ja vaatiessaan ihmisiä kunnioittamaan väärää sapatia, jokaisen maan kansat kaikkialla maailmassa johdetaan seuraamaan sen esimerkkiä.” Testimonies, osa 6, s. 18.

Jokainen kansakunta täyttää koetusaikansa maljan, mutta ne ”Jumalan tuomiot”, jotka sisar White määrittelee ”kansalliseksi häviöksi”, ”Jumalan hävittävien tuomioiden ajaksi”, kuten hän myös nimittää sitä historiaa, joka alkaa sunnuntailaista Yhdysvalloissa, eivät ole ne seitsemän viimeistä vitsausta.

”Aika on tulossa, jolloin Jumalan laki on meidän maassamme erityisessä mielessä tehtävä mitättömäksi. Kansakuntamme hallitsijat tulevat lainsäädännöllisin säädösin pakottamaan sunnuntailain voimaan, ja siten Jumalan kansa saatetaan suureen vaaraan. Kun kansakuntamme lainsäädäntöelimissä säädetään lakeja sitomaan ihmisten omiatuntoja heidän uskonnollisten oikeuksiensa suhteen, pakottamaan sunnuntain viettoa ja kohdistamaan sortavaa valtaa niitä vastaan, jotka pitävät seitsemännen päivän sapatin, silloin Jumalan laki on käytännöllisesti katsoen tehty mitättömäksi meidän maassamme; ja kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato.” Review and Herald, 18. joulukuuta 1888.

Jumalan tuomiot, jotka sisar White määrittelee ”kansalliseksi häviöksi”, alkavat kansallisesta sunnuntailaista ja merkitsevät Jumalan ”oudon työn” alkua, vaikka Jumalan outo työ on tarkemmin ottaen seitsemän viimeistä vitsausta. Täydellisempi kuva Jumalan oudosta työstä tulee esiin, kun vapautus Egyptistä lisätään Jumalan toimeenpanevien tuomioiden linjaan. Egyptin vitsaukset, vaikka niitä oli kymmenen, olivat jaetut. Ensimmäiset kolme erotettiin viimeisistä seitsemästä. Näin ollen vapautus Egyptistä osoittaa ajanjakson, jota ensimmäiset kolme vitsausta edustavat ja joka alkaa Yhdysvaltojen kansallisesta häviöstä ja jatkuu siihen asti, kunnes Miikael nousee ja ihmisen koetusaika päättyy.

”Jumalan tuomiot kohtavat niitä, jotka pyrkivät sortamaan ja hävittämään Hänen kansaansa. Hänen pitkä kärsivällisyytensä jumalattomia kohtaan rohkaisee ihmisiä rikkomukseen, mutta heidän rangaistuksensa on siitä huolimatta varma ja kauhea, koska se on kauan viivästynyt. ’Herra nousee niin kuin Perasimin vuorella, Hän vihastuu niin kuin Gibeonin laaksossa, tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja saattaakseen päätökseen tekonsa, oudon tekonsa.’ Jesaja 28:21. Meidän armolliselle Jumalallemme rankaisemisen teko on outo teko. ’Niin totta kuin

minä elän, sanoo Herra, Herra, ei minulla ole mielihyvää jumalattoman kuolemasta.’ Hesekiel 33:11. Herra on ’laupias ja armahtavainen, pitkämielinen ja suuri laupeudessa ja totuudessa, ... joka antaa anteeksi pahat teot, rikkomukset ja synnin.’ Kuitenkaan Hän ei ’suinkaan jätä syyllistä rankaisematta’. ’Herra on hidas vihaan ja suuri voimassa, eikä Hän suinkaan jätä rankaisematta jumalatonta.’ 2. Mooseksen kirja 34:6, 7; Nahum 1:3. Hän on vanhurskaudessaan kauheilla teoilla saattava oikeuksiinsa poljetun lakinsa arvovallan. Rikkojalle odottavan koston ankaruutta voidaan arvioida siitä, kuinka haluton Herra on panemaan oikeuden täytäntöön. Kansakunta, jota Hän kauan kärsii ja jota Hän ei lyö, ennen kuin se on Jumalan laskussa täyttänyt syntivelkansa mitan, on viimein juova vihan maljan, johon ei ole sekoitettu armoa.”

”Kun Kristus lakkaa toimittamasta esirukoustaan pyhäkössä, vuodatetaan se laimentamaton viha, jolla uhataan niitä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin (Ilmestys 14:9, 10). Egyptiä kohdanneet vitsaukset, kun Jumala oli aikeissa vapauttaa Israelin, olivat luonteeltaan samankaltaisia kuin ne vielä kauheammat ja laajemmat tuomiot, jotka kohtaavat maailmaa juuri ennen Jumalan kansan lopullista vapautusta. Ilmoituksen saaja sanoo noita hirmuisia vitsauksia kuvatessaan: ’Ja tuli pahoja ja ilkeitä paiseita niihin ihmisiin, joissa oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa.’ Meri ’muuttui kuin kuolleen vereksi, ja jokainen elävä sielu meressä kuoli’. Ja ’joet ja vesilähteet ... muuttuivat vereksi’. Niin kauheita kuin nämä rangaistukset ovatkin, Jumalan oikeudenmukaisuus tulee täysin oikeutetuksi. Jumalan enkeli julistaa: ’Vanhurskas olet sinä, Herra, ... koska näin tuomitsit. Sillä pyhien ja profeettain verta he ovat vuodattaneet, ja verta sinä olet antanut heille juoda; sillä sen he ovat ansainneet.’ Ilmestys 16:2–6. Tuomitsemalla Jumalan kansan kuolemaan he ovat yhtä todella saattaneet päälleen syyllisyyden heidän verestään, kuin jos se olisi vuodatettu heidän omilla käsillään. Samoin Kristus julisti aikansa juutalaiset syyllisiksi kaikkeen siihen pyhien miesten vereen, joka oli vuodatettu Abelin päivistä lähtien; sillä heillä oli sama henki ja he pyrkivät tekemään saman työn kuin nämä profeettain murhaajat.

”Seuraavassa vitsauksessa valta annetaan auringolle ’polttaa ihmisiä tulella. Ja ihmiset paahtuivat kovassa helteessä.’ Jakeet 8, 9. Profeetat kuvaavat näin maan tilaa tuona peljättävänä aikana: ’Maa murehtii; ... sillä pellon sato on hävinnyt.... Kaikki kedon puut ovat kuivettuneet, sillä ilo on kuivettunut pois ihmisten lapsista.’ ’Siemen on mädäntynyt multapaakkujensa alla, varastot ovat autioina.... Kuinka karja huokaa! Nautalaumat ovat hämmentyneitä, koska niillä ei ole laidunta.... Vesivirrat ovat kuivuneet, ja tuli on kuluttanut erämaan laitumet.’ ’Temppelin laulut ovat sinä päivänä muuttuvat parkumiseksi, sanoo Herra Jumala; ruumiita on oleva paljon joka paikassa; ne heitetään pois ääneti.’ Joel 1:10–12, 17–20; Aamos 8:3.

“Nämä vitsaukset eivät ole maailmanlaajuisia, muutoin maan asukkaat hävitettäisiin tyystin. Kuitenkin ne tulevat olemaan hirvittävimmat vitsaukset, joita kuolevaiset ovat milloinkaan tunteneet. Kaikki ihmisten päälle tulleet tuomiot ennen armonajan päättymistä ovat olleet laupeudella sekoitettuja. Kristuksen puolustava veri on varjellut syntistä saamasta syyllisyytensä täyttä määrää; mutta lopullisessa tuomiossa viha vuodatetaan ilman laupeuden sekoitusta.

”Sinä päivänä kansanjoukot haluavat Jumalan armon suojaa, jota he ovat niin kauan halveksineet. ’Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän maahan nälän; en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Ja he harhailevat merestä mereen, pohjoisesta itään asti; he juoksevat edestakaisin etsiäkseen Herran sanaa, mutta eivät sitä löydä.’ Aam. 8:11, 12.” Suuri taistelu, 627–629.

Edellisessä katkelmassa todettiin: ”Kansa, jota kohtaan Hän on pitkämielinen ja jota Hän ei lyö, ennen kuin se on Jumalan tilikirjoissa täyttänyt syntiensä mitan, joutuu lopulta juomaan vihan maljan, johon ei ole sekoitettu armoa.” Hän kirjoitti samassa kappaleessa myös: ”Vitsaukset, jotka kohtasivat Egyptiä silloin, kun Jumala oli aikeissa vapauttaa Israelin, olivat luonteeltaan samanlaisia kuin ne vielä kauheammat ja laajemmalle ulottuvat tuomiot, jotka tulevat kohtaamaan maailmaa juuri ennen Jumalan kansan lopullista vapauttamista.” Se kansa (Yhdysvallat), joka täyttää ”syntiensä mitan”, saa kärsiä Egyptin kymmenen vitsauksen kaltaisia vitsauksia.

Egyptin vitsaukset jakautuivat kahteen ajanjaksoon. Kolme ensimmäistä vitsausta kohtasivat kaikkia, mutta seitsemän viimeistä vitsausta kohtasivat ainoastaan egyptiläisiä.

Mutta sinä päivänä minä erottelen Goosenin maan, jossa minun kansani asuu, niin ettei siellä ole paarmaparvia, jotta tietäisit, että minä olen Herra keskellä maata. 2. Moos. 8:22.

Egyptin kolme ensimmäistä vitsausta kohtasivat kaikkialla, mutta Goosen, jossa heprealaiset asuivat, ei saanut osakseen Egyptin seitsemää viimeistä vitsausta. Yhdysvallat on se kansakunta, joka sunnuntailain kohdalla täyttää laittomuutensa maljan. Tuossa vaiheessa kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato, mutta tuomiot, jotka aiheuttavat kansallisen perikadon, ovat sekoitetut armolla, kunnes Miikael nousee ja koetusaika päättyy koko ihmiskunnalta. Sunnuntailain aikana Yhdysvalloissa enemmistö niistä, jotka nyt tunnustautuvat sapatinpitäjiksi, kumartuu esivallan edessä ja ottaa pedon merkin. Tuolloin sunnuntailakikysymyksestä tulee hengellinen koetus niille, jotka ovat olleet adventismin ulkopuolella. Yhdysvalloissa annetusta sunnuntailaista siihen asti, että Miikael nousee, ulottuu yhdentoista hetken työntekijöiden suuri kokoaminen, mutta ovi on jo sulkeutunut niiden edessä, joita pidetään vastuullisina seitsemännen päivän sapatin valosta ennen sunnuntailakia.

Yhä selvemmin päivä päivältä käy ilmeiseksi, että Jumalan tuomiot ovat maailmassa. Tullessa ja tulvassa ja maanjäristyksessä Hän varoittaa tämän maan asukkaita läheisestä lähestymisestäään. Aika on lähestymässä, jolloin maailman historian suuri kriisi on tullut, jolloin jokaista liikettä Jumalan hallinnossa tarkataan mitä kiihkeimmällä mielenkiinnolla ja sanoin kuvaamattomalla kauhulla. Nopeassa seuraannossa Jumalan tuomiot seuraavat toinen toistaan — tuli ja tulva ja maanjäristys, sekä sota ja verenvuodatus.

Voi, että kansa tuntisi etsikkoaikansa! On monia, jotka eivät ole vielä kuulleet tätä aikaa koettelevaa totuutta. On monia, joiden kanssa Jumalan Henki kamppailee. Jumalan hävittävien tuomioiden aika on armon aikaa niille, joilla ei ole ollut tilaisuutta oppia tuntemaan, mikä on totuus. Herra katsoo heihin hellästi. Hänen armollinen sydämensä liikuttuu; Hänen kätensä on yhä ojennettuna pelastamaan, samalla kun ovi on suljettu niiltä, jotka eivät tahtoneet käydä sisälle.

”Jumalan armo ilmenee Hänen pitkässä kärsivällisyydessään. Hän pidättää tuomioitaan odottaen, että varoitussanoma julistetaan kaikille. Voi, jospa meidän kansamme tuntisi niin kuin sen tulisi sen vastuun, joka sen päällä lepää antaa maailmalle viimeinen armon sanoma, kuinka ihmeellinen työ tehtäisiinkään!” Testimonies, osa 9, 97.

Edellisessä katkelmassa hän totesi, että ”Jumalan tuhoavien tuomioiden aika on armon aikaa niille, joilla ei ole ollut tilaisuutta oppia, mikä on totuus.” Seuraavassa katkelmassa hän viittaa tuohon ajanjaksoon nimityksellä ”ahdistuksen aika”.

”Näin, että pyhä sapatti on ja tulee olemaan erottava muuri Jumalan todellisen Israelin ja epäuskoisten välillä; ja että sapatti on se suuri kysymys, joka yhdistää Jumalan rakkaiden odottavien pyhien sydämet. Ja jos joku uskoi, piti sapatin ja vastaanotti siihen liittyvän siunauksen, mutta sitten luopui siitä ja rikkoi pyhän käskyn, hän sulkisi Pyhän kaupungin portit itseltään yhtä varmasti kuin on Jumala, joka hallitsee ylhäällä taivaassa. Näin, että Jumalalla oli lapsia, jotka eivät nähneet sapattia eivätkä pitäneet sitä. He eivät olleet hylänneet siitä annettua valoa. Ja ahdistuksen ajan alkaessa meidät täytettiin Pyhällä Hengellä, kun lähdimme julistamaan sapattia täydellisemmin. Tämä raivostutti kirkon ja nimelliset adventistit, koska he eivät voineet kumota sapatin totuutta. Ja tuolloin kaikki Jumalan valitut näkivät selvästi, että meillä oli totuus, ja he tulivat ulos ja kestivät vainon meidän kanssamme.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Vaikka sitä on hieman muokattu, sama äsken lainattu kohta löytyy teoksesta Early Writings. Tässä kirjassa hän liittää mukaan selityksen lausuntoonsa ”ahdistuksen ajasta”. A Word to the Little Flock oli pettymystä kokeneiden uskollisten milleriläisten ensimmäinen julkaisu lokakuun 22. päivän 1844 suuren pettymyksen jälkeen, ja vuosikymmeniä myöhemmin, kun toimittajat käyttivät osia tuosta vihkosesta sisällyttääkseen ne teokseen Early Writings, he selvensivät, että viitattu ”ahdistuksen aika” ei ollut ne seitsemän viimeistä vitsausta, sillä kun ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan, tuomioihin ei ole sekoittunut lainkaan armoa.

”1. Sivulla 33 esitetään seuraava: ’Minä näin, että pyhä sapatti on ja tulee olemaan erottava väliseinä Jumalan todellisen Israelin ja epäuskoisten välillä; ja että sapatti on suuri kysymys, joka yhdistää Jumalan rakkaiden, odottavien pyhien sydämet. Minä näin, että Jumalalla oli lapsia, jotka eivät näe eivätkä pidä sapattia. He eivät olleet hylänneet siitä annettua valoa. Ja ahdistuksen ajan alkaessa me täytyimme Pyhällä Hengellä, kun lähdimme julistamaan sapattia täydellisemmin.’”

”Tämä näky annettiin vuonna 1847, jolloin sapattia viettäviä adventtiveljiä oli vain hyvin vähän, ja heistäkin vain harvat katsoivat sen viettäminen olevan niin tärkeää, että se vetäisi rajan Jumalan kansan ja epäuskoisten välille. Nyt tuon näyn täyttymys alkaa tulla näkyviin. Tässä mainittu ’tuon ahdistuksen ajan alku’ ei viittaa siihen aikaan, jolloin vitsaukset alkavat tulla vuodatetuiksi, vaan lyhyeen ajanjaksoon juuri ennen kuin ne vuodatetaan, sillä aikaa kun Kristus on pyhäkössä. Tuona aikana, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on tulossa maan päälle, ja kansakunnat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa niin, etteivät ne estä kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana tulee ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle huudolle ja valmistamaan pyhät

kestämään sen ajan, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Yhdysvalloissa kansallista luopumusta sunnuntailain yhteydessä seuraa kansallinen perikato. Tuon sunnuntailain aikana adventismi Yhdysvalloissa jakautuu kahteen luokkaan: toinen ottaa pedon merkin, toinen Jumalan sinetin. Yhdysvaltojen kansallista perikatoa kuvaavat Egyptin kolme ensimmäistä vitsausta. Nuo tuomiot jatkuvat ihmiskunnan koetusajan päättymiseen asti, ja sitten vuodatetaan ne seitsemän viimeistä vitsausta, joihin ei ole sekoittunut armoa.

Tarkoitukseni ei niinkään koske Egyptin profeetallista historiaa kuin sitä tosiasiaa, että Ellen White yksilöi Egyptin sen kansakunnan vertauskuvaksi, joka pakottaa koko maailman ottamaan pedon merkin vastaan, sillä tehdessään näin hän käyttää alkua havainnollistamaan loppua, mikä on Jeesuksen profeetallinen tunnusmerkki Alfa ja Omegana. Exodus-kertomuksessa, kun Herra on astumassa liittoon muinaisen Israelin kanssa, Hän esittelee itsensä uudella nimellä.

Silloin Herra sanoi Moosekselle: Nyt saat nähdä, mitä minä teen faraoille; sillä väkevän käden pakottamana hän päästää heidät menemään, ja väkevän käden pakottamana hän ajaa heidät pois maastansa.

Ja Jumala puhui Moosekselle ja sanoi hänelle: Minä olen Herra. Ja minä ilmestyin Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille nimellä Jumala Kaikkivaltias, mutta nimelläni JEHOVA minä en ollut tullut heille tunnetuksi.

Ja minä olen myös tehnyt heidän kanssaan liittoni antaakseni heille Kanaanin maan, heidän muukalaisuutensa maan, jossa he ovat olleet muukalaisina. Ja minä olen myös kuullut israelilaisten huokauksen, heidän, joita egyptiläiset pitivät orjuudessa; ja minä olen muistanut liittoni. Sentähden sano israelilaisille: Minä olen Herra, ja minä vien teidät pois egyptiläisten taakkojen alta, ja vapautan teidät heidän orjuudestaan, ja lunastan teidät ojennetulla käsivarrella ja suurilla tuomioilla. Ja minä otan teidät kansakseni, ja olen teidän Jumalanne; ja te saatte tietää, että minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vien teidät pois egyptiläisten taakkojen alta. Ja minä vien teidät siihen maahan, jonka minä kädennostolla vannoin antavani Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille; ja minä annan sen teille perintöosaksi: minä olen Herra.

Ja Mooses puhui näin israelilaisille; mutta he eivät kuunnelleet Moosesta hengen ahdistuksen ja kovan orjuuden tähden. 2. Moos. 6:1–9.

Herra osoittaa tässä, että Mooses on Hänen liittonsa edustaja, samoin kuin olivat Jaakob, Iisak ja Aabraham. Mooseksen aikaan saakka nimi JEHOVA oli tuntematon Aabrahamille ja hänen jälkeläisilleen, ja Aabrahamin liiton uudistamisen historiassa, kun heprealaiset oli määrä vapauttaa egyptiläisestä orjuudesta, Herra tuo esiin uuden ilmoituksen luonteestaan, sillä nimi edustaa profeetallisesti luonnetta. Kun Abram astui liittoon Herran kanssa, Herra muutti hänen nimensä Aabrahamiksi. Egyptiläistä orjuutta koskevan profetian alussa liiton inhimillisen edustajan nimi muutettiin, ja tuon profetian lopussa Jumala esitteli itsestään uuden nimen.

Abram astui liittoon luvussa viisitoista, ja siinä esitettiin profetia Egyptin orjuudesta neljäksisadaksi vuodeksi. Luvussa seitsemäntoista Abramille annettiin ympärileikkauksen toimitus, ja hänen sekä Saaran nimet muutettiin.

Neljäsataa vuotta myöhemmin Mooses nostettiin esiin täyttämään Abrahamin neljäsataavuotinen profetia. Abraham, Iisak, Jaakob ja Mooses edustavat kaikki niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, jotka viimeisinä päivinä astuvat liittoon Herran kanssa.

”Tämän maan historian viimeisinä päivinä Jumalan liitto hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa on uudistettava.” Review and Herald, 26. helmikuuta 1914.

Sapattia pitävien, jotka ottavat pedon merkin, erottaminen niistä sapattia pitävistä, jotka saavat Jumalan sinetin, tapahtuu sunnuntailain yhteydessä. Tämä erottaminen on kuvattuna vertauksessa kymmenestä neitsyestä.

”Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

”Minulle viitataan usein vertaukseen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli viisaita ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täytynyt ja tulee täyttymään aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja kuten kolmannen enkelin sanoma, se on täytynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Vertaus täyttyi 22. lokakuuta 1844, jolloin Miller-liikkeen historian viisaat ja tyhmät neitsyet erotettiin toisistaan. Adventismin alku edustaa adventismin loppua, ja lopun erottaminen on kymmenen neitsyen vertauksen täyttymys, ja lopun erottamisen saa aikaan sunnuntailaki.

”Jälleen nämä vertaukset opettavat, ettei tuomion jälkeen ole koetusaikaa. Kun evankeliumin työ on päättynyt, seuraa välittömästi ero hyvien ja pahojen välillä, ja kummankin ryhmän kohtalo on iäksi määrätty.” Kristuksen vertaukset, 123.

Kymmenen neitsyen vertaus osoittaa, että adventismin viisaat neitsyet saavat Jumalan sinetin ja adventismin tyhmät neitsyet pedon merkin Yhdysvalloissa annettavan sunnuntailain yhteydessä. Tyhmät neitsyet esitetään myös laodikealaisina.

”Seurakunnan tilasta, jota tyhmät neitsyet edustavat, puhutaan myös laodikealaisena tilana.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Viimeisinä päivinä, kun Jumala uudistaa liittonsa Hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa, Jumala ilmoittaa itsestään uuden nimen, niin kuin Hän teki uudistaessaan liiton Mooseksen aikana. Tyhmien neitsyiden tila on se, ettei heillä ole öljyä, ja laodikealaisten tila on se, että he ovat liian sokeita nähdäkseen, ettei heillä ole öljyä. On ilmeistä, että jos tyhmät neitsyet ovat laodikealaisia, niin viisaat neitsyet ovat filadelfialaisia.

Ja Filadelfiassa olevan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, joka on pyhä, hän, joka on totinen, hän, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi: katso, minä olen asettanut sinun eteesi avatun oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä sinulla on vähän voimaa, ja sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole kieltänyt minun nimeäni.

Katso, minä teen heidät saatanan synagogasta, niistä, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä saatan heidät tulemaan ja kumartumaan sinun jalkojesi

eteen ja ymmärtämään, että minä olen sinua rakastanut. Koska sinä olet ottanut vaarin minun kärsivällisyyteni sanasta, minä myös varjelen sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva koko maanpiirin päälle, koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat.

Katso, minä tulen pian; pidä lujasti se, mikä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän enää koskaan lähde sieltä ulos; ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:7–13.

Filadelfialaiset edustavat niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, ja heille on luvattu, että Jumala kirjoittaa heidän päälleen uuden nimensä. Kun Herra astuu liittoon niiden sadan neljänkymmenenneljän tuhannen kanssa, Hän ilmoittaa itsestään uuden nimen. Herra sanoi Abrahamille olevansa Kaikkivaltias Jumala.

Ja kun Abram oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden vanha, Herra ilmestyi Abramille ja sanoi hänelle: Minä olen Kaikkivaltias Jumala; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton. Ja minä teen liittoni minun ja sinun välille, ja teen sinun jälkeläistesi luvun ylen suureksi. Niin Abram lankesi kasvoilleen, ja Jumala puhui hänen kanssaan sanoen: Mitä minuun tulee, katso, minun liittoni on sinun kanssasi, ja sinusta tulee monien kansakuntien isä. Eikä nimeäsi enää kutsuta Abramiksi, vaan nimesi olkoon Abraham; sillä minä olen tehnyt sinut monien kansakuntien isäksi. 1. Mooseksen kirja 17:1–5.

Kun Herra ensi kerran teki liiton valitun kansan kanssa Abrahamin aikana, Hän ilmoitti itsensä Kaikkivaltiaaksi Jumalaksi. Kun Hän syvensi liittosuhdettaan Mooseksen aikana, Hän ilmoitti ensi kerran itsensä nimellä JEHOVA. Kun Jeesus tuli vahvistamaan liiton monille yhdeksi viikoksi, Hän toi esiin uuden Jumalan nimen, joka oli Vanhassa testamentissa lausuttu ainoastaan yhden kerran, ja silloinkin babylonialaisen toimesta.

Silloin kuningas Nebukadnessar hämmästyí, nousi kiireesti, puhui ja sanoi neuvonantajilleen: Emmekö heittäneet kolmea sidottua miestä tulen keskelle? He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: Totta on, kuningas. Hän vastasi ja sanoi: Katso, minä näen neljä miestä irti päästettyinä kävelemässä tulen keskellä, eivätkä he ole vahingoittuneet; ja neljannen muoto on Jumalan Pojan kaltainen. Daniel 3:24, 25.

On sängen helppo osoittaa, että Danielin kirjan kolmas luku viittaa sunnuntailakiin Yhdysvalloissa. Danielin kirjan kolmannessa luvussa Sadrak, Meesak ja Abed-Nego edustavat niitä sataaneljääkymmentäneljää tuhatta. Ne sataaneljääkymmentäneljä tuhatta ovat ne, jotka uudistavat liiton viimeisen kerran. Danielin kirjan kolmannessa luvussa näemme profeettallisen kuvauksen sunnuntailain ja myöhäissateen historiasta. Kristus oli ja tulee olemaan vainon tulissa kolmen uskollisensa kanssa; nämä edustavat ei ainoastaan niitä sataaneljääkymmentäneljää tuhatta, vaan myös kolmen enkelin sanomia. Tulessa, joka esikuvallistaa sunnuntailakikriisiä, Hänet tunnistetaan yhdellä Hänen nimistään, ja se on nimi, jota ei tuotaisi historiaan ennen kuin Kristus saapuisi Jumalan Poikana. Kolmannen luvun kuvauksessa näemme ne, jotka uudistavat liiton maailman lopussa, vuorovaikutuksessa Kristuksen kanssa viimeisen kriisin aikana, ja Hänellä on nimi, jota ei kukaan ihminen tuntenut.

Ennen kuin poikkean liian kauas tarkastelustamme, jossa Egyptistä vapautuminen edustaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa, meidän tulisi muistuttaa itseämme siitä, että ennen kuin ensimmäinen kymmenestä vitsauksesta alkoi Egyptissä, oli olemassa todellista sapatin puolesta tapahtunutta liikehdintää.

Ja farao sanoi: Katso, maan kansaa on nyt paljon, ja te saatatte heidät lepäämään kuormistansa. Ja farao käski samana päivänä kansan työnjohtajia ja heidän päällysmiehiään sanoen: Älkää enää antako kansalle olkia tiilien tekemiseen niin kuin ennen; menkööt he itse kokoamaan olkia itsellensä. Mutta se tiilimäärä, minkä he ovat ennen tehneet, pankaa heidän suoritettavakseen; älkää vähentäkö siitä mitään, sillä he ovat joutilaita; sentähden he huutavat sanoen: Menkäämme uhraamaan Jumalallemme. Pantakoon miehille enemmän työtä, että he askaroisivat siinä eivätkä välittäisi valheellisista puheista. Niin kansan työnjohtajat ja heidän päällysmiehensä menivät ulos ja puhuivat kansalle sanoen: Näin sanoo farao: Minä en anna teille olkia. Menkää itse ottamaan olkia sieltä, mistä niitä löydätte; mutta työstänne ei vähennetä mitään. Silloin kansa hajaantui ympäri koko Egyptin maata kokoamaan sänkeä olkien asemesta. Ja työnjohtajat ahdistivat heitä sanoen: Täyttäkää työnne, päivittäiset tehtävänne, niin kuin silloin, kun olkia oli. Ja israelilaisten päällysmiehiä, jotka faraon työnjohtajat olivat asettaneet heidän ylitensä, lyötiin, ja heiltä vaadittiin: Miksi ette ole täyttäneet tehtäväänne tiilien tekemisessä eilen ettekä tänään niin kuin ennen? Niin israelilaisten päällysmiehet tulivat ja huusivat faraolle sanoen: Miksi teet näin palvelijoillesi? Olkia ei anneta palvelijoillesi, ja kuitenkin meille sanotaan: Tehkää tiiliä; ja katso, palvelijoitasi lyödään, vaikka syy on sinun omassa kansassasi. Mutta hän sanoi: Te olette joutilaita, joutilaita; sentähden te sanotte: Menkäämme uhraamaan Herralle. Menkää siis nyt työhön; sillä olkia ei teille anneta, mutta tiilien määrä teidän on toimitettava. Silloin israelilaisten päällysmiehet näkivät joutuneensa pahaan asemaan, kun oli sanottu: Älkää vähentäkö mitään päivittäisestä tiilimäärästänne. 2. Mooseksen kirja 5:5–19.

Ennen sunnuntailakia kiihtyy yhä kasvava kiihotus niitä vastaan, jotka pitävät seitsemännen päivän sapatia, aivan niin kuin tapahtui Egyptin vitsausten edellä. Sekä egyptiläiset että heprealaiset pitivät Moosesta sinä, joka aiheutti kaiken häiriön, samoin kuin Ahab syytti Eliaa.

Ja tapahtui, että kun Ahab näki Elia, Ahab sanoi hänelle: Oletko sinä se, joka saattaa Israelin onnettomuuteen? Niin hän vastasi: En minä ole saattanut Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi huone, koska te olette hyljänneet Herran käskyt ja sinä olet seurannut baaleja. 1 Kun. 18:17, 18.

Mooseksen kertomus havainnollistaa sunnuntailain historiaa, ja Elia kertomus havainnollistaa sunnuntailain historiaa. Yhdessä tai erikseen Mooses ja Elia ovat vertauskuvia. Kristuksen kirkastusvuorella he yhdessä edustivat niitä sataaneljääkymmentäneljää tuhatta, jotka eivät kuole, sekä niitä, jotka kuolevat Herrassa. Mooses herätettiin kuolleista; Elia ei koskaan kuollut. He ovat myös ne kaksi profeettaa, jotka ovat kansojen vaivaajat Ilmestyskirjan luvussa yksitoista. Mooseksen ja Elia kautta vertauskuvina esitetään paljon totuutta, ja toivomme voivamme käsitellä sitä myöhemmin.

Katso, minä lähetän teille profeetta Eliaa, ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän on kääntävä isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:5, 6.

Juuri ennen kuin ihmisen koetusaika päättyy ”profeetta Eliaa” on määrä ilmestyä erityisen sanoman kanssa, joka kääntää ”isien sydämen lasten puoleen ja lasten sydämen heidän isiensä puoleen”. Kaikki profeetat todistavat maailman lopusta, ja he kaikki ovat keskenään yhtä mieltä.

Ja profeettain henget ovat profeetoille alamaiset. Sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala, niin kuin kaikissa pyhien seurakunnissa. 1. Korinttolaiskirje 14:32, 33.

Eliaa sanoma tulee juuri ennen Herran suurta ja peljättävää päivää; sen tähden se on juuri se sama erityinen sanoma Ilmestyskirjassa, joka esitetään ”Jeesuksen Kristuksen ilmestyksenä”. Kun ”aika on lähellä”, Eliaa erityinen sanoma näyttää Jumalan ”palvelijoille, mitä pian on tapahtuva”.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoillensa, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja ilmaisi sen merkkien kautta palvelijallensa Johannekselle, joka todisti Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen sekä kaiken sen, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Huomaa, että kun Malakia käyttää Eliaa vertauskuvana, hän liittyy siihen suoran viittauksen käskyjen pitämiseen.

Muistakaa minun palvelijani Mooseksen laki, jonka minä Horebilla säädin hänelle koko Israelia varten, käskyineen ja oikeudenmääräyksineen. Katso, minä lähetän teille profeetta Eliaa ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän kääntää isien sydämen lasten puoleen ja lasten sydämen heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:4–6.

Nämä kolme jaetta ovat Vanhan testamentin viimeiset, ja ne sisältävät Vanhan testamentin viimeisen lupauksen sekä korostuksen kymmenen käskyn pitämisestä. Ilmestyskirjassa on seitsemän ”autuaaksijulistusta”, ja viimeinen niistä on siunaus niille, jotka pitävät kymmenen käskyä.

Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Autuaita ovat ne, jotka pitävät hänen käskynsä, että heillä olisi oikeus elämän puuhun ja että he saisivat käydä porteista sisälle kaupunkiin. Ilmestyskirja 22:13, 14.

Vanhan testamentin viimeinen lupaus kehottaa meitä ”muistamaan” kymmenen käskyä, mutta näin tehdessään se korostaa sitä yhtä käskyä, johon sisältyy käsky ”muista”.

Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti: silloin älä tee mitään työtä, älä sinä älköönkään poikasi tai tyttäresi, palvelijasi tai palvelijattaresi, juhtasi tai muukalaisesi, joka asuu porttiesi sisäpuolella. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, meren ja kaikki, mitä niissä on, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen. 2. Moos. 20:8–11.

Sekä Vanhan että Uuden testamentin viimeinen lupaus korostaa Jumalan käskyjä, erityisellä painotuksella seitsemännen päivän sapattiin. Malakia sanoo, että se tulee ”muistaa”, ja Johannes ilmoittaa meille, että autuaita ovat ne, jotka niin tekevät. Seitsemännen päivän sapatti muistomerkkinä viittaa Jumalan luomistyöhön ja hänen luovaan voimaansa. Sapatista tulee myös kiistakysymys maan historian viimeisinä päivinä. Kun Johannes kirjaa ”autuuden” niiden osaksi, jotka pitävät hänen käskynsä, hän yksinkertaisesti kirjaa sen, minkä Jeesus, Alfa ja Omega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen, julisti. Sen tähden Uuden testamentin viimeinen lupaus liittyy seitsemännen päivän sapattiin sekä myös siihen jumaluuden ominaisuuteen, joka ilmaisee lopun alun kautta.

Ensimmäinen 1. Mooseksen kirjassa mainittu totuus, jonka nimi merkitsee alkuja, tuo esiin Luojan, luomakunnan sekä erityisen painotuksen sapattiin. Yhdessä tarkasteltuina, rivi rivin päälle, Vanhan testamentin alku sekä Vanhan että Uuden testamentin loppu korostavat Jumalaa Luojana, kymmentä käskyä, sapattikäskyä sekä sitä, että Jeesus on alku ja loppu.

Profeetta Eliaa käyttää Malakia symbolina Vanhan testamentin viimeisessä lupauksessa, ja hän oli se profeetta, joka asettui vastakkain Iisebelin ja Ahabin kanssa. Ilmestyskirja käyttää Iisebeliä paaviuden symbolina ja kymmentä kuningasta Yhdistyneiden kansakuntien symbolina. Eliaan vastakkainasettelu Ahabin ja Iisebelin kanssa edustaa sadan neljäkymmenen tuhannen vastakkainasettelua Yhdistyneiden kansakuntien kanssa, jota Yhdysvallat valtuuttaa ja jota paavius ohjaa. Israelin kymmenen pohjoisen heimon kuninkaana Ahab edusti hallitsevaa valtaa kymmenen heimon yli, ja siten hän esikuvaa sitä, kuinka Yhdysvallat (Ahab) valtuuttaa Yhdistyneet kansakunnat (kymmenen heimoa tai kymmenen kuningasta Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa) toimeenpanemaan sapatinpitäjien vainon paaviuden (Iisebel) puolesta. Kun Malakia käyttää Eliaa edustamaan sanomaa, joka tulee ennen Herran suurta ja peljättävää päivää, Elia edustaa niitä, joita nykyinen Rooma (lohikäärme, peto ja väärä profeetta) vainoaa, niin kuin Iisebel vainosi häntä kolmen ja puolen vuoden ajan. Sapatin korostaminen käyttämällä sanaa ”muista” jakeessa Mal. 4:4 lisää sunnuntailakikriisin siihen profeetalliseen asetelmaan, jota Malakia havainnollistaa.

Paljon enemmän on lisättävä niiden totuuksien tarkasteluun, jotka välittyvät verrattaessa Vanhan testamentin alkua Vanhan testamentin loppuun ja sitten verrattaessa Raamatun alkua Raamatun loppuun. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa meillä on Luoja, luominen ja sapatti, joka muistomerkkinä juhlistaa luomista. Malakiassa sapattikäsky on osoitettu ratkaisevaksi kysymykseksi siinä kriisissä, joka johtaa ihmisten koetusajan päättymiseen ja seitsemään viimeiseen vitsaukseen, tai, kuten Malakia sitä nimittää, ”Herran suuri ja peljättävä päivä”. Elia edustaa Jumalan kansaa, joka esittää kolmannen enkelin sanoman kuolevalle maailmalle.

”Tänä päivänä, Eliaan ja Johannes Kastajan hengessä ja voimassa, Jumalan asettamat sanansaattajat kiinnittävät tuomiota kohti kulkevan maailman huomion niihin juhlallisiin tapahtumiin, jotka pian tapahtuvat koeajan päättymisen ja Kristuksen Jeesuksen, kuningasten Kuninkaan ja herrain Herran, ilmestymisen yhteydessä.” Prophets and Kings, 715, 716.

Raamatun alku, joka on samalla Vanhan testamentin alku, osoittaa saman kertomuksen kuin molempien testamenttien loppu, mutta jokaisella alulla ja lopulla on oma totuutensa korostettavana ja sanomaansa annettavana. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa painopiste on Jumalan toiminnassa, Malakiassa painopiste on sanomassa, joka varoittaa tulevasta kriisistä. Ilmestyskirjan loppu osoittaa Alfa ja Oomega. Uuden testamentin ensimmäisessä kirjassa luemme seuraavaa.

Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin pojan, sukuluettelo.

Aabrahamille syntyi Iisak; ja Iisakille syntyi Jaakob; ja Jaakobille syntyivät Juudas ja hänen veljensä; ja Juudalle syntyivät Fares ja Zara Taamarista; ja Farekselle syntyi Esrom; ja Esromille syntyi Aram; ja Aramille syntyi Aminadab; ja Aminadabille syntyi Naasson; ja Naassonille syntyi Salmon; ja Salmonille syntyi Booas Raahabista; ja Booalle syntyi Obed Ruutista; ja Obedille syntyi Iisai; ja Iisaille syntyi Daavid, kuningas; ja Daavidille, kuninkaalle, syntyi Salomo siitä, joka oli ollut Uurian vaimo; ja Salomolle syntyi Rehabeam; ja Rehabeamille syntyi Abia; ja Abialle syntyi Aasa; ja Aasalle syntyi Josafat; ja Josafatille syntyi Jooram; ja Jooramille syntyi Ussia; ja Ussialle syntyi Jootam; ja Jootamille syntyi Aahas; ja Aahaalle syntyi Hiskia; ja Hiskialle syntyi Manasse; ja Manasselle syntyi Aamon; ja Aamonille syntyi Joosia; ja Joosialle syntyivät Jekonja ja hänen veljensä siihen aikaan, kun heidät vietiin pois Baabeliin. Ja sen jälkeen, kun heidät oli viety Baabeliin, Jekonjalle syntyi Sealtiel; ja Sealtielille syntyi Serubbaabel; ja Serubbaabelille syntyi Abiud; ja Abiudille syntyi Eljakim; ja Eljakimille syntyi Asor; ja Asorille syntyi Saadok; ja Saadokille syntyi Akim; ja Akimille syntyi Eliud; ja Eliudille syntyi Eleasar; ja Eleasarille syntyi Mattan; ja Mattanille syntyi Jaakob; ja Jaakobille syntyi Joosef, Marian mies, josta Jeesus syntyi, hän, jota kutsutaan Kristukseksi.

Niin ovat siis kaikki sukupolvet Aabrahamista Daavidiin neljätoista sukupolvea; ja Daavidista Babylonian pakkosiirtolaisuuteen neljätoista sukupolvea; ja Babylonian pakkosiirtolaisuudesta Kristukseen neljätoista sukupolvea.

Jeesuksen Kristuksen syntymä tapahtui näin: Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, ennen kuin he olivat tulleet yhteen, hänet havaittiin raskaaksi Pyhästä Hengestä. Mutta Joosef, hänen miehensä, joka oli vanhurskas eikä tahtonut saattaa häntä julkisen häpeän alaiseksi, aikoi salaa hylätä hänet. Mutta kun hän tätä ajatteli, katso, Herran enkeli ilmestyi hänelle unessa ja sanoi: Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa Mariaa, vaimoasi, tykösi, sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.

Ja hän synnyttää pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi JEESUS; sillä hän on pelastava kansansa heidän synneistänsä. Tämä kaikki tapahtui, jotta kävisi toteen, mitä Herra oli puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimi Immanuel, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme. Herättyään unesta Joosef teki niin kuin Herran enkeli oli käskennyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa luokseen; eikä yhtynyt häneen, ennen kuin hän oli synnyttänyt esikoispoikansa. Ja hän antoi hänelle nimen JEESUS. Matteus 1:1–25.

Uuden testamentin alku on sopusoinnussa Vanhan testamentin alun ja lopun sekä Uuden testamentin lopun kanssa, sillä se korostaa Jumalan luovaa voimaa; sillä se voima, jota Kristus

käytti luodessaan kaiken kuutena päivänä, on täsmälleen sama voima, jota Hän käyttää “pelastamaan kansansa heidän synneistänsä.” Sana Immanuel, niin kuin tekstikohta Jesajan kirjoituksista lainaa, merkitsee “Jumala meidän kanssamme.” Hän asuu kansansa sisimmässä yhdistämällä jumaluutensa meidän ihmisyyteemme, ja juuri tämän yhdistymisen Hän toteutti tullessaan lihaksi Mariassa.

"Mikään vähempi kuin täydellinen kuuliaisuus ei voi täyttää Jumalan vaatimuksen mittaa. Hän ei ole jättänyt vaatimuksiaan epämääräisiksi. Hän ei ole määrännyt mitään, mikä ei olisi välttämätöntä, jotta ihminen saatettaisiin sopusointuun Hänen kanssaan. Meidän tulee osoittaa syntisille Hänen luonteenihanteensa ja johtaa heidät Kristuksen luo, jonka armon kautta yksin tämä ihanne voidaan saavuttaa.

"Vapahtaja otti päällensä ihmisyyden heikkoudet ja eli synnittömän elämän, jotta ihmisillä ei olisi pelkoa siitä, etteivät he ihmisluonnon heikkouden vuoksi voisi voittaa. Kristus tuli tehdäkseen meidät "jumalallisesta luonnosta osallisiksi", ja Hänen elämänsä julistaa, ettei ihmisyyden jumaluuteen yhdistyneenä tee syntiä." Ministry of Healing, 180.

Uuden testamentin alku osoittaa, missä, milloin ja miksi Jeesus otti päälleen meidän ihmisluontomme. Hän teki sen osoittaakseen, että inhimillinen voima yhdistyneenä jumalalliseen voimaan ei tee syntiä. Synti on lain rikkomista, ja Malakia sanoo, että meidän tulee se "muistaa". Johannes ilmoittaa meille, että ne, jotka pitävät lain ja siis ne, jotka eivät tee syntiä, voivat käydä sisään taivaallisista porteista. Matteus tuo esiin, että syntinen voi voittaa synnin, niin kuin Kristus voitti. Kun meissä on Kristus (kirkkauden toivo), meissä on se luova voima, joka teki maailmankaikkeuden. Tämä mahdollisuus annettiin siinä, että Kristus päätti tulla osaksi ihmiskuntaa ja olla koko muun iankaikkisuuden ajan ei ainoastaan Jumalan Poika vaan myös Ihmisen Poika.

Jumalan kansalle avautuu Ilmestyskirjasta erityinen totuuden sanoma juuri ennen ihmisten koetusajan päättymistä. Tämä erityinen sanoma on myös Malakian "Eliaan sanoma", jota julistetaan juuri ennen "Herran suurta ja peljättävää päivää".

Molempien testamenttien alussa ja Uuden testamentin lopussa meille osoitetaan Jumalan tietyt ominaisuudet. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa Hän on Luoja, ja Ilmestyskirjan lopussa Hän on Alfa ja Omega. Uuden testamentin alussa Hänestä tulee Ihmisen Poika. Ja Vanhan testamentin lopussa löydämme sen periaatteen, jota sanansaattaja Elia käyttää toteuttaakseen sen sanoman, jonka hän julistaisi, kääntäen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen.

Profeetallinen periaate, jota Elia soveltaa esittäessään varoitussanomansa, on täsmälleen sama, jonka Johannes sai käskyn toteuttaa Ilmestyskirjassa. Elia "kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen", ja Johannesta käskettiin kirjoittamaan ne asiat, jotka silloin olivat, ja siten tehdessään hän kirjoittaisi samalla myös ne asiat, jotka tulevat olemaan. Johannesta käytettiin havainnollistamaan, kuinka alfan ja omegan periaate toimii profeetallisessa Sanassa, ja Elia perustaa sanomansa samalle periaatteelle. Kun vertaamme Raamatun alkua Raamatun loppuun, vertaamme Vanhaa Uuteen. Isä on lapsensa alku, ja lapsi on isänsä loppu. Ne sataneljäkymmentäneljätoista ovat Aabrahamin lasten viimeinen sukupolvi, ja se historia, jossa

Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa, on esikuva siitä historiasta, jolloin Jumala uudistaa tuon liiton sataneljäkymmentäneljä tuhannen kanssa.

Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta, jotta lupaus olisi varma kaikelle siemenelle; ei ainoastaan sille, mikä on laista, vaan myös sille, mikä on Abrahamin uskosta; hänen, joka on meidän kaikkien isä. Roomalaiskirje 4:16.

Elia sanoma edustaa alfan ja omegan periaatetta, sillä isät ovat alfa ja lapset ovat omega. Elia sanoma kääntäisi isien sydämet lasten puoleen. Kristus samasti Johannes Kastajan Eliaan, ja Ellen White samasti William Millerin sekä Eliaaksi että Johannes Kastajaksi. Kaikkien näiden edustavien miesten sanoma esitettiin sellaisena, joka kääntää isien sydämet lasten puoleen ja päinvastoin. Tuo työ kuvaa sanoman vaikutusta siinä, että se kääntää ihmisten sydämet heidän taivaallisen Isänsä puoleen, mutta se merkitsee enemmän, sillä se on työn vertauskuva. Raamatun profetiassa vertauskuvilla on useampi kuin yksi merkitys, ja ne on tunnistettava asiayhteyden perusteella.

”Mikä teki Johannes Kastajasta suuren? Hän sulki mielensä siltä perimätiedon paljoudelta, jota juutalaisen kansan opettajat esittivät, ja avasi sen ylhäältä tulevalle viisaudelle. Jo ennen syntymäänsä Pyhä Henki todisti Johanneksesta: ’Hän on oleva suuri Herran edessä, eikä hän juo viiniä eikä väkijuomaa; ja hän täytetään Pyhällä Hengellä... Ja monet Israelin lapsista hän kääntää Herran, heidän Jumalansa, tykö. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääkseen isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, valmistaakseen Herralle valmistetun kansan.’ Luuk. 1:15–17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Sanoma on tarkoitettu niin, että ne, jotka valitsevat kuulla, kääntävät sydämensä taivaallisen Isän puoleen, mutta ensisijainen profeetallinen periaate, jota käytetään varoitussanoman välittämiseen, on se, että Kristus on Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu. Elia sanoma perustuu Jumalan profeetallisen Sanan esittämiseen siitä näkökulmasta, että Jeesus Kristus on Jumalan Sana ja että ne säännöt, jotka hallitsevat Raamattua, ovat myös Hänen luonteensa ominaisuuksia.

”Jumalan laki on yhtä pyhä kuin Jumala itse. Se on ilmoitus Hänen tahdostaan, Hänen luonteensa kuva, jumalallisen rakkauden ja viisauden ilmaus. Luomakunnan sopusointu riippuu kaikkien olentojen, kaiken elollisen ja elottoman, täydellisestä mukautumisesta Luojan lakiin. Jumala on säätänyt lait hallitsemaan ei ainoastaan eläviä olentoja, vaan myös kaikkia luonnon toimintoja. Kaikki on määrättyjen lakien alaista, eikä niitä voida sivuuttaa. Mutta vaikka kaikkea luonnossa hallitsevat luonnonlait, ihminen yksin, kaikesta maan päällä asuvasta, on moraalilain alainen. Ihmiselle, luomistyön kruunulle, Jumala on antanut kyvyn ymmärtää Hänen vaatimuksensa, käsittää Hänen lakinsa oikeudenmukaisuus ja hyväntahtoisuus sekä sen pyhät vaatimukset häntä kohtaan; ja ihmiseltä vaaditaan horjumatonta kuuliaisuutta.” Patriarchs and Prophets, 53.

Kaikki (ja tähän sisältyy myös Raamattu, sillä Raamattu on jotakin, ja jos se on jotakin, niin se on osa kaikkea) on määrättyjen lakien alaisuudessa. Raamatulla on määrätty lait eli säännöt, jotka hallitsevat sen oikeaa tulkintaa. Yksi noista säännöistä on se, että Raamattu samastaa asian lopun

sen alkuun. Jeesus on Jumalan Sana, ja Hän on ensimmäinen ja viimeinen, ja tämä on “määrätty laki” sekä Hänen luonteensa ominaisuus.

Käytimme tätä Elian esittelyä osoittaaksemme, että sekä Vanhan että Uuden testamentin alku ja loppu ovat sopusoinnussa keskenään. Raamatun loppu, joka on myös Ilmestyskirjan loppu, on niin ikään sopusoinnussa Ilmestyskirjan alun kanssa. Viisi todistajaa samoista totuuksista sen periaatteen perusteella, joka on Jumalan luonteen ominaisuus: Jumalan sana havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alun avulla. Tämä todellisuus on osa sitä, mitä tarkoittaa, että Jeesus Kristus on Alfa ja Omega.

”Apostoli Johannekselle Patmoksen saarella avattiin seurakunnan kokemusta koskevia syvästi merkittäviä ja järjestyttävien vaikuttavien näkyjä. Hänelle esitettiin mitä suurimman mielenkiinnon ja suunnattoman tärkeyden aiheita kuvien ja vertauskuvien välityksellä, jotta Jumalan kansa voisi ymmärtäväisesti käsittää ne vaarat ja taistelut, jotka ovat sen edessä. Johannekselle paljastettiin kristillisen maailman historia aivan ajan loppuun saakka. Hän näki suurella selkeydellä Jumalan kansan aseman, vaarat, taistelut ja lopullisen vapautuksen. Hän merkitsee muistiin viimeisen sanoman, jonka on määrä kypsyttää maan sato joko lyhteiksi taivaalliseen aittaan tai kimpuiksi viimeisen päivän tulia varten.

”Näyssä Johannes katseli koettelemuksia, jotka Jumalan kansa joutuisi kärsimään totuuden tähden. Hän näki heidän horjumattoman lujutensa Jumalan käskyjen noudattamisessa niiden sortavien valtojen edessä, jotka pyrkivät pakottamaan heidät tottelemattomuuteen, ja hän näki heidän lopullisen voittonsa pedosta ja sen kuvasta.

Suuren tulipunaisen lohikäärmeen, leopardin kaltaisen pedon ja karitsan sarvien kaltaiset sarvet omaavan pedon vertauskuvien alla Johannekselle esitettiin ne maalliset hallitukset, jotka erityisesti ryhtyisivät polkemaan Jumalan lakia ja vainoamaan Hänen kansaansa. Sota jatkuu ajan loppuun asti. Jumalan kansa, jota kuvattiin pyhällä naisella ja hänen lapsillaan, esitettiin suuresti vähemmistönä olevaksi. Viimeisinä päivinä oli olemassa enää vain jäännös. Näistä Johannes puhuu sanoen, että he ovat niitä, ”jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen Kristuksen todistus.”

”Pakanallisuuden kautta ja sitten paavikunnan kautta Saatana käytti valtaansa monien vuosisatojen ajan pyrkien pyyhkimään maan päältä Jumalan uskolliset todistajat. Pakanoita ja paavilaisia vaikutti sama lohikäärmeen henki. Ne erosivat toisistaan vain siinä, että paavikunta, teeskennellen palvelevansa Jumalaa, oli vaarallisempi ja julmempi vihollinen. Romanismin välityksellä Saatana otti maailman vangikseen. Jumalan nimikirkko tempautui mukaan tämän eksytyksen riveihin, ja yli tuhannen vuoden ajan Jumalan kansa kärsi lohikäärmeen vihasta. Ja kun paavikunta, voimastaan riistettynä, pakotettiin luopumaan vainosta, Johannes näki uuden vallan nousevan toistamaan lohikäärmeen ääntä ja viemään eteenpäin samaa julmaa ja jumalanpilkaavaa työtä. Tätä valtaa, viimeistä, joka on käyvä sotaa seurakuntaa ja Jumalan lakia vastaan, kuvattiin pedolla, jolla oli karitsan kaltaiset sarvet. Sitä edeltäneet pedot olivat nousseet merestä, mutta tämä nousi maasta, kuvaten sen kansakunnan rauhanomaista nousua, jota se symboloi. ‘Kaksi sarvea niin kuin karitsalla’ kuvaavat hyvin Yhdysvaltain hallituksen luonnetta sellaisena kuin se ilmenee sen kahdessa perusperiaatteessa, republikaanisuudessa ja protestantismissa. Nämä periaatteet ovat kansallisena valtamme ja vaurautemme salaisuus. Ne,

jotka ensimmäisinä löysivät turvapaikan Amerikan rannoilta, iloitsivat siitä, että olivat saavuttaneet maan, joka oli vapaa paavillisuuden röyhkeistä vaatimuksista ja kuninkaallisen vallan tyranniasta. He päättivät perustaa hallituksen kansalais- ja uskonnonvapauden laajalle perustalle.”

Mutta profeettallisen kynän ankara piirros paljastaa muutoksen tässä rauhallisessa näkymässä. Peto, jolla on karitsan kaltaiset sarvet, puhuu lohikäärmeen äänellä ja ”käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa hänen edessään”. Profetia julistaa, että se sanoo maan päällä asuville, että heidän tulee tehdä pedolle kuva, ja että ”se saattaa kaikki, sekä pienet että suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, ottamaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa; eikä kukaan voi ostaa tai myydä, paitsi se, jolla on merkki, pedon nimi tai sen nimen luku.” Näin protestanttisuus seuraa paavikunnan jalanjälkiä.

Juuri tällöin nähdään kolmannen enkelin lentävän keskitaivaalla ja julistavan: ”Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, hän on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu Hänen vihansa maljaan.” ”Tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.” Jyrkässä vastakohdassa maailmaan on se pieni joukko, joka ei horju uskollisuudestaan Jumalalle. Nämä ovat ne, joista Jesaja puhuu lain murtuman korjaajina, he, jotka rakentavat ikivanhat rauniot jälleen ja pystyttävät monien sukupolvien perustukset.

”Juhlallisin varoitus ja kauhistuttavin uhkaus, joka kuolevaisille on koskaan osoitettu, sisältyy kolmannen enkelin sanomaan. Sen synnin, joka vetää alas Jumalan vihan ilman armon lievennystä, täytyy olla kaikkein hirvittävinä laatua. Onko maailma jätettävä pimeyteen tämän synnin luonteesta? — Ei suinkaan. Jumala ei kohtele luotujaan näin. Hänen vihansa ei koskaan kohtaa tietämättömyydessä tehtyjä syntejä. Ennen kuin Hänen tuomionsa kohtaa maata, tätä syntiä koskeva valo täytyy esittää maailmalle, jotta ihminen tietäisi, miksi nämä tuomiot pannaan täytäntöön, ja jotta hänellä olisi tilaisuus päästä niitä pakoon.

”Tämän varoituksen sisältävä sanoma on viimeinen, joka julistetaan ennen Ihmisen Pojan ilmestymistä. Ne merkit, jotka Hän itse on antanut, julistavat Hänen tulonsa olevan aivan lähellä. Lähes neljänkymmenen vuoden ajan kolmannen enkelin sanoma on kaikunut. Suuren taistelun ratkaisussa tulee esiin kaksi joukkoa: ne, jotka ”kumartavat petoa ja sen kuvaa” ja ottavat vastaan sen merkin, sekä ne, jotka vastaanottavat ”elävän Jumalan sinetin” ja joiden otsiin on kirjoitettu Isän nimi. Tämä ei ole näkyvä merkki. Aika on tullut, jolloin kaikkien, joilla on osuutta sielunsa pelastukseen, tulee vakavasti ja hartaasti kysyä: Mikä on Jumalan sinetti? ja mikä on pedon merkki? Kuinka voimme välttää sen vastaanottamisen?”

“Jumalan sinetti, Hänen valtansa tunnusmerkki tai merkki, löytyy neljännestä käskystä. Tämä on ainoa Dekalogin käsky, joka osoittaa Jumalan taivaan ja maan Luojaksi ja erottaa selvästi tosi Jumalan kaikista vääristä jumalista. Kautta koko Raamatun vedotaan siihen tosiasiaan, että Jumalalla on luova voima, todisteena siitä, että Hän on kaikkien pakanallisten jumaluuksien yläpuolella.

”Neljännessä käskyssä määrätty sapatti asetettiin luomistyön muistoksi, jotta ihmisten mielet alati suuntautuisivat totiseen ja elävään Jumalaan. Jos sapattia olisi aina pidetty, ei olisi

koskaan ollut epäjumalanpalvelijaa, ateistia eikä uskosta osatonta. Jumalan pyhän päivän pyhä viettäminen olisi johtanut ihmisten mielet heidän Luojaansa luo. Luonnon ilmiöt olisivat tuoneet Hänet heidän mieleensä, ja ne olisivat todistaneet Hänen voimastaan ja Hänen rakkaudestaan. Neljännen käskyn sapatti on elävän Jumalan sinetti. Se viittaa Jumalaan Luojana ja on merkki Hänen oikeutetusta vallastaan niiden olentojen yli, jotka Hän on luonut.

”Mikä siis on pedon merkki, ellei se väärennetty sapatti, jonka maailma on hyväksynyt oikean sijalle?

Profeetallinen julistus, jonka mukaan paaviuden oli määrä korottaa itsensä kaiken yläpuolelle, mitä Jumalaksi kutsutaan tai mitä palvotaan, on silmiinpistävästi täyttynyt sapatin muuttamisessa viikon seitsemännestä päivästä ensimmäiseksi. Missä tahansa paavillista sapattia kunnioitetaan Jumalan sapatin sijasta, siellä synnin ihminen korotetaan taivaan ja maan Luojan yläpuolelle.

Ne, jotka väittävät Kristuksen muuttaneen sapatin, ovat suoranaudessa ristiriidassa Hänen omien sanojensa kanssa. Vuorisaarnassaan Hän julisti: ”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, kuka ikinä purkaa yhden näistä vähimmistä käskyistä ja niin opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta kuka ikinä niitä tekee ja opettaa, se kutsutaan suureksi taivasten valtakunnassa.”

”Roomalaiskatoliset myöntävät, että sapatin muutos tehtiin heidän kirkkonsa toimesta, ja he vetoavat juuri tähän muutokseen todisteena tämän kirkon korkeimmasta arvovallasta. He julistavat, että viettäessään viikon ensimmäistä päivää sapattina protestantit tunnustavat sen vallan säätää jumalallisista asioista. Rooman kirkko ei ole luopunut vaatimuksestaan erehtymättömyydestä, ja kun maailma ja protestanttiset kirkot hyväksyvät sen väärän sapatin, jonka se on luonut, he tosiasiallisesti tunnustavat sen vaatimuksen. He saattavat vedota apostolien ja kirkkoisien arvovaltaan tämän muutoksen puolustamiseksi, mutta heidän päättelynsä virheellisyys on helposti havaittavissa. Paavilainen on kyllin terävä nähdäkseen, että protestantit pettävät itseään sulkemalla vapaaehtoisesti silmänsä asian tosiasioilta. Kun sunnuntailaitos saa suosiota, hän iloitsee tuntien varmuutta siitä, että se lopulta saattaa koko protestanttisen maailman Rooman lipun alle.” Signs of the Times, 1. marraskuuta 1899.